
RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA**SALA PRIMERA**

1. [Sentència assumpte C-132/21](#), de 12 de gener de 2023, de la Sala Primera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. **Qüestió prejudicial en matèria de protecció de dades de caràcter personal.**

El TJUE resol la qüestió prejudicial per a la interpretació dels articles 77.1, 78.1 i 79.1 del Reglament 2016/ 679, de 25 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades i a la lliure circulació d'aquestes, a la llum de l'article 47 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, en el context d'un litigi sorgit a Hongria relatiu a la denegació de la sol·licitud d'un accionista d'una societat anònima perquè li proporcionessin extracte del fonograma de la junta general d'accionistes en la qual havia participat.

Tenint en compte que la denegació de la sol·licitud es basa en la possible vulneració de les dades de caràcter personal que consten en l'extracte del fonograma de la sessió de la Junta d'Accionistes, el TJUE afirma que, en el cas d'actuacions, els recursos civils i administratius als quals fa referència el Reglament 2016/679, de 25 d'abril, poden exercir-se de manera concurrent i independent i que cap té caràcter prioritari o exclusiu, corresponent als estats membres, en virtut de la seva autonomia processal, articular aquestes vies per garantir l'efectivitat de la protecció dels drets garantits per l'esmentat Reglament europeu, la seva aplicació coherent i homogènia i el dret a la tutela judicial efectiva.

SALA QUARTA

2. [Sentència assumpte C-395/21](#), de 12 de gener de 2023, de la Sala Quarta del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. **Qüestions prejudicials en matèria d'honoraris d'advocats.**

EL TSJE resol qüestions prejudicials en relació amb la interpretació dels articles 3.1, 4.2, 6.1 i 7.1 de la Directiva 93/13/CEE, de 5 d'abril de 1993, sobre clàusules abusives en els contractes amb consumidors en relació amb els honoraris dels advocats.

En aquest sentit, el TJUE afirma que la clàusula que regula el pagament d'honoraris de tarifes per hores no compleix l'exigència de la redacció clara i comprensible si, abans de la redacció del contracte, no es proporciona al client la informació que li permeti decidir amb ple coneixement de les conseqüències econòmiques del contracte. L'esmentada clàusula no és en si mateixa abusiva pel sol fet d'incomplir el requisit de transparència, llevat que el dret nacional així ho estableixi. Si el contracte no pot subsistir després de la supressió de la clàusula declarada abusiva, el jutge nacional pot restablir la situació en què s'hauria trobat el consumidor de no existir aquesta clàusula, fins i tot si això comporta que l'advocat no pugui percebre cap remuneració pels seus serveis.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

3. [Sentència 150/2022](#), de 29 de novembre, del Ple del Tribunal Constitucional, en matèria de **lloguers**.

En aquesta sentència, el TC declara inconstitucional i, per tant, nul de ple dret l'article 21.a) i b) del Decret Llei de la Generalitat de Catalunya 34/2022, de 20 d'octubre, de mesures urgents de suport a l'activitat econòmica dels locals de negoci, que estableix mesures adreçades a limitar les rendes dels lloguers dels locals de negoci amb la finalitat de restablir l'equilibri de les prestacions trencades per les mesures governamentals adoptades per fer front la crisi sanitària provocada per la COVID-19, en considerar que aquesta mesura econòmica és competència exclusiva de l'Estat de conformitat amb l'article 149.1 8 de la CE.

La sentència no va ser adoptada per unanimitat ja que es va emetre un vot particular del magistrat Juan Antonio Xiol Ríos.

SALA PRIMERA

4. [Sentència 147/2022](#), de 29 de novembre de 2022, del Tribunal Constitucional. Recurs d'empara en matèria de **notificacions electròniques**.

El TC estima el recurs d'empara interposat per una entitat mercantil que sol·licitava la nul·litat de ple dret de liquidacions provisionals de l'IVA.

En aquest cas, la notificació d'inclusió de la mercantil en el sistema d'adreça electrònica habilitada del servei postal de correu és rebuda per la filla menor d'edat del representant legal de l'entitat.

Es planteja si les notificacions per l'Administració tributària, en relació amb el procediment de gestió que va desembocar en la liquidació provisional, objecte del recurs d'empara, vulnera el dret reconegut a l'article 24.1 de la CE. A aquest efecte, el recurrent addueix manca de coneixement de les notificacions efectuades en la seva adreça electrònica habilitada i, en conseqüència, que s'ha produït una vulneració del dret a la tutela judicial efectiva sense indefensió.

El TC estima el recurs d'empara, declara vulnerat el dret a la tutela judicial efectiva sense indefensió de l'entitat reclamant i ordena restablir-la en el seu dret; declara, igualment, la nul·litat de les resolucions administratives i judicials impugnades en relació amb les liquidacions provisionals de l'IVA, i acorda retrotraure les actuacions al moment anterior a l'acord de la liquidació provisional indicat, a fi que l'Agència Tributària procedeixi de manera respectuosa amb el dret fonamental vulnerat i lesionat.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

5. [Sentència 1601/2022](#), de 30 de novembre, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **drets fonamentals**.

El TS, en aquesta sentència, desestima el recurs de cassació d'interès cassacional, interposat pel Ministeri Fiscal contra la sentència dictada pel TSJ de les Illes Balears que va confirmar la resolució per la qual es va decretar l'internament forçós en règim d'aïllament sota custòdia policial a l'Hotel Palma Bellver de diverses persones per potencial diagnòstic d'infecció del virus SARS-CoV-2.

L'objecte d'aquesta sentència és establir els límits a l'exercici de drets i llibertats, i les mesures adreçades a persones individualitzades d'internament forçós per haver tingut contacte amb persones que van donar positives en COVID-19, en proves per PCR.

El TS afirma que, com a conseqüència de la pandèmia mundial de la COVID-19 declarada per l'OMS, les administracions públiques poden acordar mesures restrictives o limitatives de drets fonamentals per preservar la salut pública en casos de pandèmia, sempre que aquestes siguin idònies, necessàries i proporcionals, encara que s'adrecin a persones individualitzades i determinades. Així mateix, afirma que en aquest cas no és necessària una justificació genèrica, sinó que l'exigència de motivació, concreció i justificació s'ha d'ajustar a la situació de les

persones a les quals van adreçades en relació amb l'abast i entitat de la concreta situació sanitària, dels focus de contagi i perills de transmissió.

6. [Sentència 1659/2022](#), de 15 de desembre, de la Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **telecomunicacions**.

El TS estima el recurs de cassació interposat per Orange Espagne SAU, casa la sentència del TSJ de Castella - La Manxa i anul·la la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Toledo, que havia estimat el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Toledo, per la qual es va denegar, per raons de disciplina urbanística, la llicència d'obres per a la instal·lació d'una base de telefonia; en conseqüència, acorda revocar aquesta última sentència.

L'objecte de la sentència és estudiar i dictaminar en relació amb les instal·lacions de telefonia mòbil en edificis i la infraestructura de xarxa.

A aquests efectes, afirma que per a la denegació o suspensió d'una infraestructura de telefonia mòbil cal informe previ, preceptiu i vinculant del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme. Aquest informe preceptiu i vinculant ha de ser previ a l'aprovació d'instruments de planificació territorial i urbanística, però també és exigible davant d'una resolució que denega la instal·lació de la infraestructura de xarxa que compleixi amb els paràmetres i requeriments tècnics essencials per garantir el funcionament de les diferents xarxes i serveis de comunicació electrònica, ja que ens trobem davant d'una competència exclusiva estatal.

7. [Sentència 1661/2022](#), de 15 de desembre, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, de 2022, en matèria de **funció pública**.

El TS, en aquesta sentència, desestima el recurs de cassació interposat per la Junta d'Andalusia i la Confederació Sindical de Comissions Obreres d'Andalusia contra la sentència del TSJ d'Andalusia que va declarar la nul·litat de l'acord del Consell de Govern de 8 d'abril de 2014, pel qual es va aprovar l'acord de la Mesa General de Negociació Comuna del Personal Funcionari, Estatutari i Laboral de la Junta d'Andalusia de 3 de març de 2014, sobre drets de participació i representació en matèria de prevenció de riscos laborals en l'Administració de la Junta d'Andalusia.

L'objecte de la sentència és determinar l'àmbit de negociació en matèria de prevenció de riscos laborals; és a dir, a quina de les meses generals de negociació a què es refereix l'article 36 de l'EBEP li correspon conèixer sobre la participació i representació en matèria de prevenció de riscos laborals. Això és, si correspon a la

prevista a l'apartat 3 de l'esmentat precepte, és a dir, la que coneix de les matèries i condicions comunes al personal funcionari, estatutari i laboral, per ser una matèria comuna als tres tipus de personal, o si, al contrari, a la Mesa General de Negociació.

La sentència arriba a la conclusió i afirma que no escau reservar en exclusivitat la matèria de prevenció de riscos laborals a la Mesa General de Negociació de l'article 36.3 del TREBEP.

8. [Sentència 1662/2022](#), de 15 de desembre, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **memòria històrica**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat pel grup empresarial ASTILBE, SL contra la sentència del TSJ de Madrid que va donar lloc al recurs d'apel·lació deduït per l'Ajuntament de Madrid i va rebutjar el recurs contenciós administratiu interposat per la recurrent contra l'acord de la Junta de Govern de l'esmentat ajuntament, de 4 de maig de 2017, en referència a la supressió del nom d'un carrer, on s'acorda la retirada d'una placa o rètol identificatiu d'aquesta via pública.

El TS defineix el concepte d'exaltació, als efectes de l'article 15 de la Llei 52/ 2017, de desembre, per la qual es reconeixen, amplien i s'estableixen mesures en favor de qui van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura. A aquests efectes, el TS determina que l'exaltació a la qual fa referència l'article 15 de la Llei 52/2017, de 6 de desembre, exigeix que siguin les administracions públiques qui hi posin fi, quan el nom dels carrers d'un municipi la impliquin amb claredat. No requereix que la persona o col·lectiu de persones, el nom de les quals es dona al carrer, es dediquessin a dignificar o realçar la sublevació, la Guerra Civil o la dictadura, sinó que n'hi ha prou amb que el nom donat a un carrer produeixi aquest efecte exaltador. El legislador vol remoure aquelles actuacions administratives que, mitjançant la assignació de denominacions concretes als carrers, produeixi l'exaltació que rebutja. Per tant, cal atènyer-se a l'àmbit normatiu de l'article 15.1 de la Llei 52/2017, de 6 de desembre, en tots els supòsits en què el nom donat a una via pública tingui el significat de realçar, exalçar, o dignificar fets històrics que, segons l'esmentada llei, no han de ser exaltats per les administracions públiques.

9. [Sentència 1692/2022](#), de 19 de desembre, de la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria de **defensa de la competència**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència de l'Audiència Nacional, que va estimar el recurs contenciós

administratiu deduït pel Col·legi d'Advocats de Santa Cruz de Tenerife i va declarar la nul·litat, per manca de competència territorial de la CNMC, de la resolució d'una sanció econòmica per import de 65.000 euros imposada a l'esmentat col·legi d'advocats, per la comissió d'una infracció consistent en recomanacions de preus, mitjançant l'elaboració, publicació i difusió de barems d'honoraris.

El TS estima el recurs d'interès cassacional i anul·la la sentència de l'Audiència Nacional, en afirmar la competència de la CNMC per instruir i resoldre els expedients sancionadors contra diversos col·legis d'advocats per la infracció consistent en recomanacions de preus, mitjançant l'elaboració, publicació i difusió d'un barem d'honoraris, en tenir la conducta enjudiciada un caràcter supraautonòmic; ja que l'existència d'acords similars en diverses comunitats autònomes justifica la intervenció de la CNMC per valorar aquestes conductes amb un criteri únic que eviti diferències entre els òrgans de defensa de la competència autonòmics davant acords similars que persegueixen la mateixa finalitat.

10. [Sentència 1756/2022](#), de 23 de desembre, de la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **notificacions**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per Aqualgae, SL, confirmant la sentència del TSJ d'Andalusia que va rebutjar el recurs contenciós administratiu contra la resolució dictada pel director general de l'Agència d'Innovació i Desenvolupament d'Andalusia, per delegació del conseller d'Ocupació, Empresa i Comerç de la Junta d'Andalusia que resol declarar la procedència del reintegrament dels incentius concedits i abonats.

El tema que se suscita en aquest procediment contenciós administratiu fa referència a la validesa i eficàcia de les notificacions en paper i determina els dies *ad quem* a l'efecte de caducitat del procediment de reintegrament dels incentius concedits i abonats a la mercantil recurrent.

A aquests efectes, afirma que el segon intent de notificació transcorregut el termini de tres dies previst a l'article 42.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, és vàlid i, a més, declara la validesa i eficàcia d'un sol intent de notificació al domicili de l'interessat, quan el segon intent de notificació té lloc un cop transcorregut el termini de tres dies. Pel que fa a «l'intent de notificació», a l'efecte del termini màxim de caducitat del procediment establert, és suficient l'intent de notificació en el domicili de l'interessat practicat per l'Administració, amb independència del resultat final que pugui produir-se.

SALA CIVIL

11. [Sentència 945/2022](#), de 20 de desembre, de la Sala Civil del Tribunal Suprem, en matèria de **dret a l'honor i protecció de dades de caràcter personal**.

Els fets que van donar lloc a la sentència són els següents:

- a) Una persona particular va presentar una demanda davant un Jutjat de Primera Instància per vulneració il·legítima del dret a l'honor, en haver-se inclòs les seves dades en un fitxer de morosos de la societat mercantil "Wenance Lending de España, SA", com a conseqüència de no haver abonat les quotes d'un crèdit hipotecari.
- b) El Jutjat de Primera Instància núm. 1 d'Oviedo, en data 9 de juliol de 2021, va desestimar íntegrament la demanda d'intromissió il·legítima del dret a l'honor per la inclusió de les seves dades personals amb un deute per una quantitat superior a la real.
- c) Contra aquesta sentència desestimària de les seves pretensions, la interessada va interposar un recurs d'apel·lació davant l'Audiència Provincial d'Astúries, que el 28 de febrer de 2022 va revocar la sentència de primera instància i va estimar en part les pretensions de la interessada.
- d) La mercantil propietària del fitxer de morosos va interposar un recurs de cassació davant el TS contra la sentència de l'Audiència Provincial d'Astúries.
- e) El TS, el 20 de desembre de 2022, estima el recurs de cassació, casa la sentència recorreguda i, alhora, desestima el recurs d'apel·lació interposat per la interessada, en considerar que la inclusió de les dades en el fitxer de morosos associats a un deute per una quantitat superior a l'endeutada no és suficient per considerar que existeixi una intromissió il·lícita al dret a l'honor i, a més, considera que en aquest cas existeix el requeriment previ de pagament exigit després de l'entrada en vigor de la Llei 3/2018; si bé, l'advertiment d'inclusió en el fitxer s'ha de realitzar en el moment de la signatura del contracte de préstec.

SALA SOCIAL

12. [Sentència 984/2022](#), de 20 de desembre, de la Sala Social del Tribunal Suprem, en matèria de **jubilació del personal laboral de l'Administració local**.

El TS desestima el recurs de cassació per a unificació de doctrina, interposat contra la sentència del TSJ d'Andalusia, confirmat íntegrament aquesta sentència, en la qual es declara licita l'extinció d'un contracte laboral per compliment de l'edat de jubilació forçosa.

Els fets que van donar lloc a la present sentència del TS són els següents :

- a) El senyor Eladio, que era personal laboral de l'Ajuntament de Sevilla amb la categoria de cap obrer, pertanyent a l'escala de personal laboral, subescala obrera, amb antiguitat reconeguda des del 2 de juny de 1967, havia exercit les seves funcions al laboratori municipal, amb jornada a temps complet.
- b) El 3 de setembre del 2009, el senyor Eladio i l'Ajuntament de Sevilla van subscriure contracte de treball laboral de durada determinada de jubilació parcial, fixant la jornada ordinàriament de treball en 225 hores i amb una durada des del 3 de setembre de 2009 fins al 4 de febrer de 2014, amb l'objecte de «reduir la jornada de treball i el salari en un 85%, quan el treballador reuneixi les condicions legals per tenir dret a la pensió contributiva de la Seguretat Social, amb l'excepció de l'edat, que haurà de ser inferior, com a màxim, en 5 anys a l'edat exigida, o quan, reunint aquestes condicions generals, hagi complert aquesta edat». S'estableix una clàusula addicional, d'acord amb la qual l'Ajuntament es compromet a mantenir la cobertura del lloc de treball durant el termini que el treballador jubilat parcialment assoleixi l'edat obligatòria de jubilació (fins als 65 anys).
- c) El 17 de gener de 2014, el treballador presenta un escrit davant l'Ajuntament demanant la pròrroga del contracte subscrit el 4 de febrer de 2014; sol·licitud que va ser aprovada per resolució de la Direcció General d'Hisenda i Recursos Humans de l'Ajuntament el 2 de febrer de 2014 i per la qual s'acorda que es prorrogui aquest contracte laboral fins a 4 de febrer de 2016.
- d) El 15 de gener de 2016 va sol·licitar una nova pròrroga del seu contracte laboral signat el 4 de febrer de 2014, petició que va ser estimada i es va acordar per resolució del mateix òrgan la pròrroga d'aquest contracte fins a 3 de febrer de 2017.
- e) El 16 de febrer de 2016 va sol·licitar una nova pròrroga que va ser desestimada per resolució de la Direcció General d'Hisenda i Recursos Humans; contra aquesta resolució va presentar una reclamació laboral davant el Jutjat Social número 10 de Sevilla, qui en sentència de 4 de febrer de 2019 va estimar la reclamació

Àrea de Presidència
Secretaria General

presentada per l'actor i va obligar l'Ajuntament al pagament dels salaris de tramitació.

- f) Contra aquesta sentència l'Ajuntament va presentar recurs de suplicació davant la Sala Social del TSJ d'Andalusia, qui el 14 de juliol de 2021 va dictar sentència estimant el recurs de suplicació i, en conseqüència, revocant la sentència del Jutjat Social núm. 10 de Sevilla
- g) Contra aquesta sentència, el treballador va presentar recurs de cassació per a unificació de doctrina davant el TS, qui en data 20 de desembre de 2022 va dictar sentència denegant íntegrament aquest recurs.

El TS es basa en l'acord de negociació col·lectiva del personal laboral de l'Ajuntament de Sevilla i que, segons aquest, no conté cap obligació perquè, més enllà dels 65 anys d'edat, es prorrogui un contracte a petició de jubilat parcial. La pròrroga del contracte ha de ser fruit de l'acord de les parts. L'acord obliga a acceptar les sol·licituds de jubilació parcial fins a l'edat ordinària de jubilació, però no les successives pròrrogues.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

13. [Sentència 4139/2022](#), de 24 de novembre de 2022, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, en matèria de **règim disciplinari dels cossos i forces de seguretat**.

El TSJC, en aquesta sentència, estima el recurs interposat per un agent del cos de la Policia Nacional i, en conseqüència, anul·la la resolució de la Direcció General de la Policia Nacional per la qual havia imposat al recurrent una sanció administrativa de suspensió de funcions de quinze dies per no prestar servei, al·legant suposada malaltia.

L'objecte del litigi va ser el següent:

El recurrent, agent del cos de la Policia Nacional, va adquirir un bitllet d'avió nou dies abans, sabent que en aquesta data encara no hauria acabat el servei. Després, no es va presentar al servei al·legant causa de malaltia. Com a conseqüència d'això, el director general de cos de la Policia Nacional, després de la tramitació d'un expedient administratiu disciplinari, li va imposar una sanció de suspensió de funcions de quinze dies.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa estima el recurs contenciós interposat per l'interessat, en considerar que s'ha vulnerat el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal ja que les gestions realitzades davant la companyia aèria a l'efecte de confirmar la presència del recurrent en aquest vol van ser anteriors a la incoació de l'expedient administratiu disciplinari i no consta que els òrgans que ho van fer tinguessin competències per investigar-ho. A més, l'accés a aquestes dades personals protegides es consideren innecessàries i desproporcionades.

Aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, existeix un vot particular emès pel magistrat Jose Manuel de Soler Bigas.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

14. Sentència 3/2023, de 10 de gener, del **Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Lleó**, en matèria de **traspàs de carreteres** de la Diputació de Lleó a l'Ajuntament de Posada de Valdeón.

El Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Lleó estima íntegrament el recurs presentat per l'Ajuntament de Posada de Valdeón (Lleó) contra el rebuig del requeriment de l'esmentat ajuntament adreçat a la Diputació de Lleó sobre el canvi de titularitat d'una carretera que uneix el municipi de Posada de Valdeón i Caín, declara que l'actuació administrativa de la Diputació no es ajustada a dret i condemna la Diputació a iniciar els tràmits de cessió i remetre a la Junta de Castella i Lleó proposta perquè la dita carretera s'integri a la xarxa provincial.

L' objecte d' aquest recurs administratiu és determinar si és conforme o no a dret la desestimació per silenci del requeriment formulat per l'Ajuntament de Posada de Valdeón a la Diputació de Lleó per al canvi de la titularitat de la carretera que uneix el municipi de Posada de Valdeón i Caín, així com si s'aprecia o no discrecionalitat en l'actuació de l'administració provincial.

La sentència afirma que l'actuació administrativa de la Diputació ha estat arbitrària, en haver-se negat reiteradament i prolongadament durant anys a donar resposta als repetits i fundats requeriments realitzats per l'Ajuntament per a la incorporació a la xarxa provincial la carretera de titularitat municipal i que, en aquest cas, la Diputació amb la seva negativa ha actuat de manera diferent i sense cap justificació respecte a altres casos similars, per la qual cosa, aprecia discrecionalitat en l'actuació de la Diputació de Lleó. Com a conseqüència, en la seva decisió, obliga la Diputació de Lleó a iniciar i tramitar el procediment de cessió de titularitat, així com remetre a la

Àrea de Presidència
Secretaria General

Junta de Castella i Lleó la proposa perquè dita carretera s'integri a la xarxa provincial de carreteres.

Aquesta sentència no és ferma, i s'hi pot interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de Castella i Lleó.